

מוקצן מעבר לגבול סמלי. לכן שלוש הסדרים הם שווי ערך והאובייקט מתהווה כנדמה: הסובייקט הופך לאומן שלו והאב הוא הסימפטום שלו. הפרספקטיבה של ריבוי שמות האב ממקמת את האב ככלי בו אנו יכולים להשתמש כדי לבנות, ליתר דיוק, כדי לאלתר, סימפטום ייחודי עם השאריות החומקות משיום האב.

כיצד אם כך, לפרוש "דיאלקטיקה של המובן ושל ההתענגות בהתנסות האנליטית" כדי להבליט את "שפת [bord] הנדמה אשר ממקם את גלעין ההתענגות"¹? ז'א. מילר מציין שיש לא למחוק את הנדמה אלא לקבלו בחזרה. במילים אחרות, ההדהות עם האובייקט אשר ממנה הסובייקט חולץ את מה שייחודי בהתענגותו, אינה מהווה את הכול בהווייתו.

אותה הווייה לא שלמה, בעלת התענגות מחוררת, המוצגת להרהורנו באמצעות עדויות הפס, יכולה לכוון אותנו בפרקטיקה שלנו, כולל זו מחוץ לחדר העבודה של האנליטיקאי, אל עבר הקונוטינגטיוות של היחס אל הבלתי אפשרי. בהשתחררות מתמדת מסטנדרטים הפועלים במנגנונים שבהם היא פועלת ובהשענות על הארטיקולציה בין מובן לבין התענגות, הפרקטיקה האנליטית מאפשרת לעזור דטרמיניזמים שלא ניתנים לצמצום ולהחזיר על כנו את תפקידו המפריד של הנדמה.

בחברה שלנו שמקדמת את אובייקט a אל הפסגה החברתית², רחוק מלתת לאזווי להשפיל עצמו אל עבר שאיפה לאובייקט האמור להיות מתאים לסיפוק, הפסיכואנליזה של היום יכולה להבליט את החור המבני של האובייקט. חור זה הוא המאפשר להקיף את האובייקט כנדמה המקשר בין שלושת הסדרים.

הנדמה הוא מפריד במידה שהוא תוחם את ההתענגות, וזאת מבלי להיכנע לאין סופיות הממיתה שלה. לעומת זאת, בעימות שלו בפני ההתענגות הזרה של הדומה [זולת], הנדמה-השגוי מייצר הוצאה, מייצר את: *אזוה, אזו, ואחר*, ובכך מזיז את הניפוח ההולך וגדל תמיד של הבדול. לקבל מחדש את הנדמה זה גם ליטול את האחריות העצמית בתהליך אנטי מבדל.

תרגום: קלאודיה אידן

¹ ז'א. לאקאן –הסמינר, ספר XXI : Les non-dupes errant , שיעור מה-15 בינואר 1974 , לא פורסם.
² ז'א. לאקאן, "מעבר לעקרון המציאות"¹ -" שלב המראה...", כתבים. בצרפתית עמ' 87-96.
³ ז'א. לאקאן, -הסמינר, ספר XIV , "הלוגיקה של הפנטסמה", שיעור מה-16 בנובמבר 1966 , לא פורסם.
⁴ ז'א. מילר- "הקיום" "La Cause freudienne", מס' 50, פברואר 2002. שיעור מהקורס " המקום והקשר", מה-28 במרץ 2001.
⁵ א. לוראן- "חברת הסימפטום" "Quart", עמ' 25 .
⁶ ז'א. לאקאן- הסמינר, ספר XX , Encore , בצרפתית עמ' 83.
⁷ ז'א. מילר- "נדמים וסניגוריה", "La Cause freudienne", מס' 69 , ספטמבר 2008 , עמ' 131 .
⁸ ז'א. לאקאן- "דייופניה", כתבים אחרים, בצרפתית עמ' 414 .